

rettigheder på en anden måde end ved en ændring, der *kan* risikere at rykke ved samfundets opfattelse af liv og død.

Derfor vil vi først tage stilling til lovforslaget, når vi har haft et grundigt udvalgsarbejde. Vi vil gerne have belyst de ting, som endnu ikke er ordentligt belyst, f.eks. hvordan vi sikrer de kvinder, der får foretaget en sen provokeret abort. Vi skal have undersøgt, om vi kan sikre kvinders og mænds ret til at vælge, om de vil have orlov til at bearbejde en sorg, hvad enten man kalder den afbrudte graviditet for en abort eller en dødfødsel, sådan som Dansk Kvindesamfund også foreslår i deres høringssvar. Vi vil også gerne se på, om vi kunne sikre, at de kvinder og mænd, der måtte ønske det, får retten til at få registreret faderskabet, uanset hvornår graviditeten afbrydes, sådan som andre har foreslået.

Så der er flere ting, vi ønsker at få belyst under udvalgsarbejdet.

Jann Sjørnsen (KD):

Hos Kristendemokraterne ser vi med lidt blandede følelser på det fremsatte lovforslag fra regeringen. Vi har naturligvis fuld forståelse for ønsket om at tage hensyn til forældre, der oplever det traumatiske at miste et barn, selv om barnet er født efter udgangen af 22. svangerskabsuge, men altså ikke overlever.

Den grænse, lovforslaget sætter, vil være i overensstemmelse med grænserne i de andre nordiske lande og i overensstemmelse med WHO's anbefaling, og man kan jo vælge at sige, at så er der ikke nogen fare på færde, men som det fremgår af høringssvarene til lovforslaget, er sagen ikke helt så enkel, og det er den da heller ikke efter Kristendemokraternes opfattelse.

For det første nævner en del høringssvar faren for et behandlingspres fra forældre i tilfælde, der ligger på grænsen mellem spontan abort og dødfødsel. Disse høringssvar ønsker derfor en grænse på 24. uge, fordi det først anses for tilrådeligt at behandle på det tidspunkt. Det er også her, den almindelige grænse for de sene provokerede aborter går i praksis.

For det andet er det vedrørende spørgsmålet om lovforslagets konsekvenser i forhold til grænserne for provokeret abort, at advarselsskiltene hos os for alvor begynder at blinke i forhold til lovforslaget. Det er et spørgsmål, som regeringen og altså lovforslaget efter vores opfattelse behandler lidt for nonchalant.

I bemærkningerne til lovforslaget står der uden omsvøb, at lovforslaget ikke har betydning

for adgangen til at få foretaget provokeret abort. Det er selvfølgelig formelt set helt korrekt, men alligevel giver det anledning til spørgsmål, og flere høringssvar peger da også på, at de ser et problem i, at der kommer til at gælde én grænse for spontan abort og en anden grænse for provokeret abort. Det mener bl.a. Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi, Den Almindelige Danske Lægeforening og Den Almindelige Danske Jordemoderforening.

I den forbindelse er det værd at hæfte sig ved, at der principielt ikke er nogen fast øvre grænse for provokeret abort og da slet ikke med hensyn til syge og handicappede fostre.

Kristendemokraterne er derfor enige i, at problemstillingen i forhold til provokeret abort ikke er belyst godt nok i selve lovforslaget, og at der er en problemstilling at belyse, sådan som flere ordførere rent faktisk også har været inde på, senest her fru Line Barfod fra Enhedslisten, som ganske præcist belyste dilemmaet med hensyn til de forskellige tidsgrænser, der krydser hinanden.

Som jeg har sagt tidligere, er det rigtig godt at tage hensyn til forældres følelser og opfattelse af barnet, men der er altså også et barn – eller et foster, om man vil – at tage hensyn til.

Derfor udstiller lovforslaget det paradokse og det dilemma, at man på den ene hospitalsstue kan være i gang med at foretage en provokeret abort på et liv, der er lige så gammelt og levedygtigt som et andet liv på hospitalsstuen ved siden af, som bliver holdt i live efter alle kunstens regler. Hvis det ønskede liv dør på trods af en massiv behandlingsindsats, ja, så vil det blive anerkendt som et menneske med krav på respekt, et menneske, der kan blive begravet som alle os andre; det vil det første liv ikke – selv om det var lige så gammelt som det andet liv, og uanset om det havde samme levedygtighed – simpelt hen fordi det var erklæret uønsket.

Kl. 15.25

Som sagt kan vi godt forstå de intentioner, der er bag lovforslaget, og også dele dem positivt i forhold til forældrene, det gælder også den støtte og merhjælp, forældrene får med det, der ligger i lovforslaget i dag, men vi kan ikke behandle lovforslaget uden at se det i relation til lov om svangerskabsafbrydelse og de tidsmæssige grænser, som man kommer i karambolage med dér.

Det kan være, regeringen fortsat vil holde fast i, at det ikke er noget problem, og at man formelt set ikke skal se de to ting under et, men jeg